

Dosarul nr.3ra-1669/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, (Jud: L. Bagrin)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: A. Minciuna, V. Mihaila, V. Sîrbu)

ÎNCHEIERE

19 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Pavel Lutenco împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea recalculării și achitării pensiei pentru vechimea în muncă

împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 29 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La 24 februarie 2017, Pavel Lutenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea recalculării și achitării pensiei pentru vechimea în muncă.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, a activat în organele Procuraturii ale Republicii Moldova începând cu 15 iulie 1981 până la 14 iunie 1999 după cum urmează: 15 iulie 1981- 21 aprilie 1982, în calitate de stagiar în Procuratura raionului Criuleni; 22 aprilie 1982 - 28 octombrie 1982, în calitate de stagiar anchetator în Procuratura raionului Comrat; 29 octombrie 1982- 18 iulie 1985, anchetator superior în Procuratura raionului Strășeni; 19 iulie 1985- 13 iulie 1987, anchetator superior în Procuratura raionului Fălești; 14 iulie 1987- 23 iunie 1992, anchetator pentru cauzei deosebit de importante pe lângă Procurorul Republicii Moldova; 18 august 1992- 13 mai 1993, procuror al Secției pentru supravegherea anchetei în organele Procuraturii Republicii Moldova; 14 mai 1993-14 iunie 1999, procuror superior al Secției Supraveghere a respectării legilor în forțele armate.

Astfel reclamantul a menționat că prin ordinul Procurorului General al Republicii Moldova nr.488-p din 14 iunie 1999, a fost eliberat din funcția de procuror superior al Secției Supraveghere a respectării legilor în forțele armate, în legătură cu ieșirea la pensie pentru vechimea în muncă.

Pavel Lutenco a notat că în luna iunie 1999, Direcția pensii a Ministerului Apărării al Republicii Moldova i-a stabilit pensia militară.

Reclamantul a afirmat că la data concedierii din organele Procuraturii, vechimea în muncă constituia 21 ani, inclusiv 17 ani în funcția de procuror. În acest sens, reclamantul a afirmat că la momentul concedieri nu avea vârsta de 50 de ani necesară pensionării procurorului. Astfel, ținându-se cont de faptul că reclamantul avea statut de procuror militar, pensia i-a fost calculată în baza Legii nr.1544 din 23 iunie 1993 privind asigurarea cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne.

Pavel Lutenco a comunicat că potrivit certificatului Direcției pensii al Ministerului Apărării nr.25 din 21 februarie 2017, începând cu 15 iunie 1999 până în decembrie 2016, s-a aflat la evidență ca pensionar al Ministerului Apărării cu o vechime totală de muncă de 19 ani, 10 luni, 27 de zile, iar cu înlesniri de 21 ani, 9 luni, 23 zile.

La 22 decembrie 2016, reclamantul s-a adresat Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Centru mun. Chișinău cu o cerere prealabilă, prin care a solicitat stabilirea și recalcularea pensiei pentru vechime în muncă procurorilor în conformitate cu art. 11 alin. (2), art. 46² alin. (1) din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat și art. 5¹ alin. (3) lit. b) din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor.

Conform procesului-verbal de refuz nr. 772 din 27 ianuarie 2017 al Comisiei de stabilire a drepturilor sociale a Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Centru mun. Chișinău, cererea a fost respinsă, pe motivul că la data adresării s-a confirmat un stagiu de cotizare de 11 ani 7 luni și 20 zile în funcția de procuror. Totodată reclamantului i-a fost comunicat că perioada de 6 ani, 1 lună și 10 zile (04 mai 1993-14 iunie 1999) de îndeplinire a serviciului militar, nu poate fi inclusă în stagiul de cotizare care acordă dreptul la pensie ca procuror, deoarece conform art. 5 alin.(2) lit. a) din Legea 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, perioada de îndeplinire a serviciului militar prin contract sau a altui serviciu asimilat acestuia, fiind perioada necontributivă, se include în stagiul total de cotizare, dacă nu este posibilă stabilirea pensiei în condițiile asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne.

Reclamantul a menționat că la 23 decembrie 2016, a depus o cerere similară privind stabilirea și recalcularea pensiei în adresa Casei Naționale de Asigurări Sociale, care la rândul său a respins cererea prealabilă pe aceleași motive.

Cu referire la argumentul respingerii cererii prelabile, reclamantul a relatat că conform art. 2 alin. (2), art. 5 alin. (2) lit. a¹), art. 8 alin. (3), (9) din Legea nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, categoriile de persoane care sunt asigurate obligatoriu, prin efectul legii, sunt specificate în Legea privind sistemul public al asigurărilor sociale. Perioadele necontributive ale asiguratului asimilate stagiului de cotizare sunt: perioada de îndeplinire a serviciului militar prin contract sau a altui serviciu asimilat acestuia. Pentru perioadele specificate la art.5 alin. (2) lit. a) și a¹) la determinarea bazei de calcul al pensiei începând cu 1 ianuarie 1999 pentru serviciul militar prin contract sau a altui serviciul

asimilat acestuia se ia în considerare salariul minim lunar pe țară la data calculării pensiei.

Totodată reclamantul a notat că conform art. 50 alin. (1) lit. f) din Legea nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, în afară de perioadele specificate la art.5, în stagiul de cotizare se includ perioadele în care s-au desfășurat următoarele activități pînă la intrarea în vigoare a prezentei legi serviciul militar sau alt serviciu asimilat acestuia.

Prin urmare, reclamantul a afirmat că stagiul de muncă de 6 ani, 1 lună în funcția de procuror militar este un stagiul necontributiv, asimilat celui contributiv și se includ în stagiul de cotizare pentru calcularea vechimii în muncă, de rînd cu stagiul de cotizare în funcția de procuror.

Conform art. 11 alin. (1) din Legea nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, în cazul în care asiguratul îndeplinește condițiile pentru obținerea mai multor categorii de pensii, el poate opta pentru o singură categorie.

Astfel, reclamantul a considerat că întrunește condițiile necesare pentru a-i fi stabilită pensia pentru procurori în baza art. 45 din Legea nr. 902 din 29 ianuarie 1992 cu privire la procuratură, art. 32 din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, în baza Legii nr. nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat și Legii nr. 328 din 23 decembrie 2013 cu privire la salarizarea procurorilor și judecătorilor.

Cu referire la invocarea în procesul-verbal al Comisiei de stabilire a drepturilor sociale a Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Centru mun. Chișinău a prevederilor Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, reclamantul a specificat că art. 5 alin.(2) lit. a¹) din legea menționată a fost introdusă prin Legea din 29 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial la 4 iulie 2014, iar art. 46 din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat a fost introdus prin Legea din 9 iunie 2011, publică în Monitorul Oficial la 1 iulie 2011. Prin urmare, reclamantul a concretizat că aceste norme au fost adoptate ulterior dobândirii de către el a dreptului la pensie pentru procuror.

Pavel Lutenco a indicat că a dobândit dreptul la pensie pentru procuror în luna iulie 2005 în condițiile unui cadrul legal existent la momentul dobândirii, iar din acest motiv nu poate fi revizuit în sens nefavorabil beneficiarului în condițiile unei alte legi adoptate ulterior dobândirii dreptului la pensie.

Reclamantul Pavel Lutenco a solicitat anularea ca fiind neîntemeiate a procesului-verbal al Comisiei de stabilire a drepturilor sociale a Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Centru mun. Chișinău nr. 772 din 27 ianuarie 2017 și a răspunsului Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. L-1559/17 din 23 ianuarie 2017 privind refuzul în stabilirea și recalcularea pensiei, obligarea Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Centru mun. Chișinău și Casei Naționale de Asigurări Sociale de a-l repune în drepturile sale prin stabilirea pensiei de procuror în proporție de 75% din suma tuturor plăților lunare asigurate ale procurorului în exercițiu în ultima funcție deținută și obligarea Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Centru mun. Chișinău și Casei Naționale de Asigurări Sociale de a-i calcula și achita pensia de procuror în proporție de 75% din suma tuturor plăților lunare asigurate ale procurorului în exercițiu în ultima funcție deținută începând cu 22 decembrie 2016.

La 11 mai 2018, Pavel Lutenco a depus cerere de concretizare a pretențiilor împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea recalculării și achitării pensiei pentru vechimea în muncă (f.d. 105-111, vol. I).

În motivarea cererii de concretizare a pretențiilor, reclamantul a menționat că, între procurori în sensul larg al noțiunii și procurorii militari nu există diferență, decât doar prin atribuțiile speciale și acordarea ultimilor a statutului de militar prin aceeași Lege cu privire la Procuratură.

În acest sens, reclamantul a indicat că procurorii militari ca și ceilalți procurori de la momentul constituirii au fost parte integrantă din structura și statele Procuraturii Republicii Moldova, au activat în baza uneia și aceleași legislații, au fost salariați în baza aceleași hotărâri de Parlament.

Reclamantul a solicitat anularea procesului-verbal de refuz al Comisiei de stabilire a drepturilor sociale a Casei Teritoriale de Asigurări Sociale nr. 772 din 27 ianuarie 2017 și răspunsului Casei Naționale de Asigurări Sociale nr.L-1559/17 din 23 ianuarie 2017; obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să-i stabilească pensia pentru vechimea în muncă, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului - procuror al secției din cadrul Procuraturii Generale și să-i recalculeze, pensia pentru vechime în muncă, ținând cont de majorarea salariului procurorului în exercițiu, începând cu 22 decembrie 2016.

Prin hotărârea din 29 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis acțiunea depusă de Pavel Lutenco, s-a anulat procesul-verbal de refuz al Comisiei de stabilire a drepturilor sociale a Casei Teritoriale de Asigurări Sociale nr. 772 din 27 ianuarie 2017 și răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale cu nr.L-1559/17 din 23 ianuarie 2017. S-a obligat, Casa Națională de Asigurări Sociale să stabilească lui Pavel Lutenco pensia pentru vechimea în muncă, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului - procuror al secției din cadrul Procuraturii Generale și să recalculeze lui Pavel Lutenco, pensia pentru vechime în muncă, ținând cont de majorarea salariului procurorului în exercițiu, începând cu 22 decembrie 2016 (f.d. 187-196, vol. I).

Prin decizia din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 29 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 222-233, vol. I).

La 5 noiembrie 2018, Casa Națională de Asigurări Sociale, a depus recurs împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii cu privire la respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiate.

Recurentul Casa Națională de Asigurări Sociale, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Recurentul a menționat că la depunerea documentelor pentru stabilirea pensiei conform Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat (în vigoare pînă la 1 ianuarie 2017,) intimatul a confirmat un stagiul general de cotizare de 18 ani, 1 lună, 2 zile (necesar fiind 32 ani) și stagiul special în funcția de procuror de 11 ani, 7 luni și 20 zile (necesar fiind 15 ani), ceea ce nu îi oferă dreptul ieșirii la pensie în baza legii menționate.

Totodată recurentul a notat că Pavel Lutenco are un stagiul de cotizare în funcția de procuror de 11 ani, 8 luni și 4 zile și un stagiul în funcția de procuror militar de 6 ani, 1 lună, care nu poate fi inclus în stagiul de cotizare pentru a acorda dreptul la pensie ca procuror, potrivit art. 46² din Legea nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, deoarece conform art. 5 alin.(2) lit. a) din Legea 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, perioada de îndeplinire a serviciului militar prin contract sau a altui serviciu asimilat acestuia, fiind perioada necontributivă, se include în stagiul total de cotizare, dacă nu este posibilă stabilirea pensiei în condițiile asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne.

La 16 noiembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs lui Pavel Lutenco, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 7 decembrie 2018, Pavel Lutenco a înaintat referință la cererea de recurs depusă de Casa Națională de Asigurări Sociale, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Casa Națională de Asigurări Sociale, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată în termen recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale la 5 noiembrie 2018 împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în

fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind

cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Casa Națională de Asigurări Sociale este formulată în baza art. 432 din Codul de procedură civilă, fără a specificat expres unul din temeiurile fără a specifica expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) din articolul citat. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Casa Națională de Asigurări Sociale a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecătii nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente,

completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Maria Ghervas

Victor Burduh